

[Udenrigsministeren]

at deltage, det er to hensyn, der på ingen måde udelukker hinanden.

Jeg skal derfor opfordre til fornyet overvejelse vedrørende dette ene punkt og så i øvrigt gentage min tak for den positive modtagelse af de andre punkter, der er blevet rejst.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 139:

Forslag til lov om ændring af lov om Danmarks erhvervsfond og af lov om internationalt udviklingssamarbejde.

(Fremsat 30/1 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kelm-Hansen (S):

Lovforslaget har allerede været fyldigt omtalt i den debat, vi netop har haft, og når det er blevet fremsat, skyldes det først og fremmest, at forskellene mellem § 7-kreditgarantiordningen og den almindelige eksportkreditordning efterhånden er blevet meget beskedne. Derfor har det også været vanskeligt at se en begrundelse for at opretholde en opdeling i to forskellige love.

Behandlingen af ansøgninger om § 7-garantier i udenrigsministeriet indskrænker sig til afgivelse af en udtalelse om, hvorvidt importlandet hører til kredsen af udviklingslande, hvortil der kan ydes sådanne garantier, og hvorvidt en leverance af den pågældende art kunne skønnes at være af betydning for landets økonomiske og tekniske udvikling. Herefter er det så industriministeriet, som skal tage stilling til selve garantiydelsen ud fra en vurdering af importlandets kreditværdighed. U-landsstyrelsen har således heller ikke været inddraget i behandlingen af disse sager.

I 1980 foreslog det bistandspolitiske udvalg derfor også, at ordningen blev flyttet, og det samme har Nyboe Andersen-udvalget nu gjort. Socialdemokratiet kan tilslutte sig overflytningen, netop fordi der ikke er tale om, at ordningen afskaffes. Vi er enige med Nyboe Andersen-udvalget i, at udviklingslan-

dene fortsat skal have adgang til import af udviklingsrelevante leverancer fra danske virksomheder, som til gengæld af hensyn til dansk erhvervslivs konkurrenceevne skal have adgang til eksportkredit på lidt lempeligere vilkår, når det gælder udviklingslande.

Vi kan også tilslutte os, at det hidtidige krav om en mindstekontraktsum på 20 mill. kr. nedsættes til 10 mill. kr. Det vil forhåbentlig betyde, at flere mellemstore virksomheder vil kunne være med. Ud fra en langsigtet vurdering er det meget betydningsfuldt, at større grupper i dansk erhvervsliv får mulighed for at arbejde i den tredje verden, for det er derude, de store erhvervspolitiske perspektiver ligger.

Socialdemokratiet kan altså tilsige en positiv og hurtig udvalgsbehandling.

Flemming Hansen (KF):

Lovforslaget tager sigte på at overføre den særlige eksportgarantiordning, der er hjemlet i § 7 i lov om internationalt udviklingssamarbejde, til lov om Danmark erhvervsfond med henblik på, at eksportkreditrådet overtager administrationen af ordningen, der hidtil har været administreret af industriministeriet i samarbejde med udenrigsministeriet.

Gennemførelsen af lovforslaget indebærer en regelforenklung og vil medvirke til at skabe større overskuelighed for erhvervslivet på eksportkreditområdet.

Overførslen af garantiordningen til Danmarks erhvervsfond er i overensstemmelse med betænkning nr. 1006 fra 1984 afgivet af det såkaldte Nyboe Andersen-udvalg. Nyboe Andersen-udvalget finder det vigtigt både af hensyn til udviklingslandenes fortsatte adgang til import af udviklingsrelevante leverancer og af hensyn til dansk erhvervslivs konkurrenceevne, at adgangen til eksport på lidt lempeligere vilkår end sædvanligt opretholdes, og vi kan derfor støtte industriministerens lovforslag og medvirke til hurtigt udvalgsarbejde.

Svend Heiselberg (V):

Lovforslaget vedrører administrationen af de to garantiordninger, dels den almindelige eksportkreditordning, der råder over en garantiramme på 50 mia kr., dels en særlig garantiordning for udviklingslandene med en garantiramme på 30 mia kr.